

# Kapitola 9. Víra

Předcházející část: Kapitola 8. Kulturní premisy a pravda

## KAPITOLA 9

### Víra

Lidské aktivity a jednání jsou založeny na víře, vyznání a důvěře, protože tyto kvality samotné jsou charakteristické pro strukturu a funkci lidské mysli na základě jejího evolučního původu. Jak již bylo uvedeno, každý nevědomě předpokládá a věří, že jeho vlastní mysl zpracovává a podává zprávy o „skutečnosti“, a že jeho vlastní hledisko je tedy pravdivé, což znamená, že ostatní názory jsou nepravdivé nebo mylné. Tento základní předpoklad se s progresivním vzděláním a moudrostí stává skromnějším, ale pořád stále ještě zůstává základem důvěry a jeho schopnost znát pravdu, a proto „realitu“.

Každý má v podstatě sklon k chybám, jak poukázal Ježíš Kristus, Buddha, Sokrates a pozdější filozofové, jako René Descartes a mnoho dalších. Po uznání, že mentální rozlišení pravdy bylo opravdu docela těžké, vznikly velké filozofické systémy, jak ukazují erudované *Velké knihy západního světa*. Dokonce i Newtonova věda byla později nahrazena velkými objevy teorie relativity, kvantové mechaniky, částicové fyziky, a co je důležité, Heisenbergovým principem neurčitosti a dalšími. Nezávisle na vědě nebo na akademických vždycky existovala velká náboženství a mystické tradice, jakož i učení velkých mudrců.

Jak již bylo uvedeno, matrix mysli je nevinný kvůli své vrozené struktuře. Mysl neustále něco předpokládá a v něco věří. Dokonce, i když má pochybnosti, činí tak z nevinného spoléhání se na zdánlivě logické argumenty. Zesměšňování víry a důvěry skeptiky samo o sobě vykazuje stejnou naivní důvěru a víru v jejich vlastní subjektivní intelektualizaci a mentalizované vjemy. Skeptik tvrdí, že mysl je neschopná poznat pravdu, a pak paradoxně využívá mysli, aby dokázal platnost pochybností a nedůvěry. Tedy i skeptik je v podstatě motivován naivní důvěrou a vírou.

Jelikož každé lidské úsilí primárně pochází z víry a důvěry, je nejzřejmější nutností mít prostředek jak zjistit pravdu a realitu z bodu pozorování, oproštěnou od překroucení a předsudků. Stejně tak nemůže být tento nedostatek nahrazen emocemi, protože ty jsou instinktivní reakcí na vnímání, bez vlastní schopnosti ověřit realitu. Současná vědecká a filozofická pojednání obsahují takové pojmy jako „intuitivní“ versus „kontrarintuitivní“, což je argument pro platnost vlastního subjektivního názoru. Současná filozofická debata ve vědě se týká otázky, zda „subjektivní“ je reálnější než „objektivní“, nebo naopak. Takový diskurs skončí jako nesourodé dohadování a intelektualizace točící se v kruhu, z nichž většina je v první řadě adresována jiným intelektuálem náchylným k podobným omezením.

Při hledání seriózních, bezúhonných zdrojů ověřitelné pravdy se lidská mysl

spoléhala na proroky, sny, vize, šamany, církevní doktríny, náboženské autority, historii, intuici, zjevení, mýty, inteligenci, legendy, věštce, věštění, astronomii, astrologii, transmediumitu, chalenging, archeologii, paleontologii, politické systémy, filozofii, metafyziku, rozum, logiku, Newtonovskou vědu, kvantovou mechaniku, teorii relativity, pokročilou teoretickou fyziku částic, a nyní na realizaci, jak ji popsal Peter Lynds (2003). Ten poukazuje na to, že stejné omezení, které bylo odhaleno výzkumem vědomí, dokonce i trvání a samotný čas, jsou především projekce vědomí, bez skutečné fyzické existence. Bez vlastní existence reality, jako je „čas“, neexistuje žádné reálné „nyní“ nebo moment, a proto je relativní pozice bezčasovosti (no time-dependent relative position) možná ve fyzické realitě. Tak Lynds řeší klasický „xeno“ paradox, který byl původně stanoven ve starověkém Řecku.

Výzkum vědomí zpřístupnil prostředky k rozlišování pravdy od klamu, stejně jako možnost zjistit míru relativní pravdy v porovnání s pravdou absolutní (ze stupnice od 1 do 1000). Efekt je srovnatelný s významem objevu teleskopu v astronomii, nebo mikroskopu v biologii, kdy výzkum vědomí poskytuje praktický nástroj, který usnadnil otevření zcela nové oblasti výzkumu pro praktické ověřování úrovní pravdy. Jednoduchá metoda výzkumu vědomí (úroveň 605) je snadno srozumitelná a nezávážněji intelekt ani nevyžaduje pokročilé stupně formálního vzdělání nebo systémy víry, protože je zkušenostní a není intelektuální. Jednoduše řečeno, pravda (realita) posiluje svaly lidí, kteří kalibrují nad 200 a klam (nerealita) je oslabuje, stejně jako lakmusový papírek je růžový v kyselinách a zmodrá v zásaditých látkách.

### **Základy kalibrace vědomí**

Že pravda posiluje svalstvo a klam je oslabuje, byl empirický klinický objev (Hawkins, 1995). Tento jev je způsoben skutečností, že pravda existuje jako skutečná realita, zatímco lež nemá žádný substrát v realitě. To znamená, že odezva svalového testování je buď „ano“ nebo „ne“. Tyto mechanismy jsou objasněny pochopením základních principů kvantové fyziky, podle které je Heisenbergův princip neurčitosti „lakmusový papírek“. Jevy jsou důsledkem kolapsu „vlnového stavu“ potenciálnosti do „stavu částic“ manifestací a aktuálností. Ty jsou výsledkem záměru a samotného pozorování. Pozorovatel a pozorovaný se stávají operační jednotkou. Pravda má skutečnou existenci, a proto se zhroutí vlnovou funkcí.

Lež nemá žádnou realitu (neexistuje) a tak nedokáže získat odpověď (rameno zeslabuje). Je to jako s elektřinou, drát je buď „zapnutý“ a vede proud („ano“), nebo není („ne“). Kromě toho je podrobný popis snadno dostupný prostřednictvím Henry Stappa přes jeho osobní webové stránky, a Scotta Jeffrey (Jeffrey a Colyer, 2007).

### **Evoluce víry**

Když bylo nekonečně silné nelineární energetické pole vědomí (světlo boží) ve styku s hmotou, život vznikl z výsledného organického substrátu (kalibruje jako pravdivé na úrovni nekonečna). Ranné formy života postrádaly vnitřní zdroj energie

pro přežití a další růst a proto musela být energie získána a nalezena v místním prostředí. Rostlinná forma života využívá chlorofyl na přeměnu slunečního záření na energii, ale živočišné formy musely získat potřebné živiny kontaktem a začleněním do sebe. Živočišný život se musel naučit rozlišovat látky udržující život od těch, které byly v protikladu k životu a tím rozvinout schopnost inteligence.

Přežití samotné bylo založené na vývoji schopnosti rozvíjet spolehlivé shromažďování informací, interpretaci a organizování údajů (např. rozeznat „dobré“ od „špatného“). Toto se později stalo tím, co známe jako inteligenci, s její vrozenou schopností třídít, vrstvit a ukládat lineární data podle významu (esence) a hodnoty pro přežití. Spoléhání se na správné informace k přežití pak tvořily matici, ze které se později vyvinula víra (spolehlivost).

U člověka se vyvinula nejen schopnost zpracovat a interpretovat lineární data, ale má také k dispozici nelineární energie vědomí, které byly nazývány „duchovní“, protože jejich zdroj byl nehmotný a nebyly definované podle lineárních konceptů. Toto také patřilo k evolučnímu vývoji člověka a bylo to nazýváno „lidský duch“. To bylo charakterizováno vznikem nehmotného („éterického“) energetického těla, jehož přežití a vývoj byly nezávislé na fyzickém těle. Duch souvisí s podstatou a rozum s lineární formou a definicí.

Jak je možné vidět z evolučního vývoje, víra byla biologickou nutností pro přežití, která byla vestavěná do základní struktury ega jako pocit sebe. Schopnost být si vědom a zažívat sebe byla vrozená kvalita v živočišné říši.

Tak lidstvo žije z víry. Ego naivně umístilo svou primární víru do narcistického jádra samotného ega (např. vnímání, názory), které tedy považovalo samostatnost a suverenitu za arbitra reality. Ego je na základě své struktury a původu slepé ke svým vlastním omezením.

### **Víra versus rozum**

Tato dichotomie by mohla být přesněji vylíčena jako spoléhání se na neviditelnou, nekonečnou nelineární kontextuální realitu oproti spoléhání se na pravdu z omezeného lineárního obsahu a mentální činnosti. Obecně platí, že lineární intelektuální konstrukty, jako jsou věda a filozofie, jsou považované a předpokládáné za objektivní, ověřitelné a dokazatelné, zatímco nelineární reality jsou popisovány jako subjektivní, mystické, nevýslovné a (před výzkumem vědomí) neověřitelné.

Scopesův proces je nejznámějším příkladem konfrontace mezi disparitou paradigmat. Ve skutečnosti, jak bylo popsáno předtím, neexistuje žádný skutečný konflikt onic víc, než jako je „konflikt“ mezi organickou a anorganickou hmotou, nebo mezi živou a neživou entitou. Omezení je pouze artefakt limitu úhlu pohledu, které nastane, když je věc řešena z různých úrovní vědomí (Van Biema, 2006).

Na kalibrační stupnici vědomí, jak již bylo uvedeno, je lineární prokazatelný rozměr reprezentován kalibrační úrovní nahoru k hladině 499, a nelineárních úrovně vědomí od 500 výše jsou zkušenostní, ověřitelné a prokazatelné, ale ne

„dokazatelné“ pravidly rozumu nebo logiky, protože jsou mimo paradigma reality, které je definováno úrovněmi vědomí v úrovních 400+. Intelligence je schopnost rozeznat základní vzory (principy), které pak mohou být kreativně využívány při řešení problémů.

Změna ve fyziologii mozku (jak ukazuje graf funkce mozku, kapitola 4) na úrovni 200 označuje posun neurotransmiterů. Tento hlavní posun v základní fyziologii mozku potvrzuje význam spoléhání se na duchovní hodnoty a jejich přínos, význam a smysl. Tak je vyšší vývoj člověka vyjádřen jako využití intelligence ve službách spiritualního záměru.

### **Zvědavost: mentální nástroj přežití**

Aby organismy přežily, musely neustále vyhledávat externí zdroje energie, jakož i lokalizovat vodu a příznivé životní prostředí. To vyžaduje rozvoj schopnosti sbírat a identifikovat data a nakonec rozeznat základní principy. Vzor „vyhledávat a sbírat“ je proces označený jako zvědavost a průzkum, kdy jsou informace následně uloženy, zpracovány a kategorizovány v zájmu efektivity. Tato schopnost se objevila jako intelligence a jejími lineárními symbolickými produkty byly rozum a myšlení.

Rozum je schopnost kategorizovat a manipulovat se symboly a obrazy, které vznikají jako extrakce principů z fyzického světa, takže zkušenosti mohou být rozvíjené a zpracované myšlenkovou činností, nezávisle na skutečném fyzickém kontaktu nebo zážitku. Tak mohlo být experimentování nezávislé na skutečném fyzickém místě a objasnění mělo za následek vzrušení z dobrodružství a potěšení z „nového“, stejně jako opětovné potvrzení známých faktů. Průzkum améby kvůli přežití se stal „výzkumem a vývojem“ dnešního světa jako významná hlavní činnost veškerého podnikání, průmyslu a obchodu.

Vědecké teorie, rozvinuté v průběhu staletí prostřednictvím často problematických diskusí a tříbením, se stále v současné době vyvíjejí, a to zejména pokud jde o kvantové teorie (Rosenblum, 2006). Výhody víry ve vědě byly nejen intelektuální, ale také zahrnují technologie a další prostředky k ověřování a k prokazování spolehlivosti lineárních procesů. V kontrastu k tomu bylo zpracování informací v nelineární duchovní doméně v historii čistě subjektivní a zkušenostní, a proto závislé na osobním svědectví. Přínosy nelineárních duchovních realizací jsou zjištělné a ověřitelné, ale nejsou prokazatelné stejným způsobem jako lineární doložitelná data. Duchovní zkušenost je důsledkem vysokofrekvenčních energií, které jsou mimo rozsah vědomé prokazatelnosti. Jejich projevy lze pozorovat, stejně jako lze rozpoznat přívětivost na rozdíl od neosobního přístupu.

Vzhledem ke svému vlivu na mozkovou fyziologii a hormonálních procesy ovlivňuje spirituální kontext biologickou úroveň, jak bylo prokázáno ozdravnými skupinami založenými na víře, které jsou rozšířené po celém světě, a ve kterých se dříve nemožné stává možným.

Duchovní záměr a závazek změny kontext, ve kterém je obsah ovlivňován a modifikován. Obdobně funguje Heisenbergův princip neurčitosti: duchovní záměr způsobí kolaps vlnové funkce z potenciality do skutečnosti. Duchovní záměr má tak

značný vliv na samotné vnímání, takže životní události a lidské interakce jsou zažívány, viděny a chápány z vyšší perspektivy (např. „zázraky“). To také vede k výraznému posunu od emocí k více příznivějšímu fungování mozku a dráhy pro zpracování informací, stejně jako ke změně neuronových hormonů a transmiterů.

S duchovním pokrokem nastává transformace subjektivního prožívání, které je doprovázené pozitivní změnou podoby světa a událostí. Je zjištěno, že spirituální úsilí je vzrušující, obohacující a vede k uspokojení a výhodám, a nakonec dosáhne úrovně, jež se dá popsat pouze jako „zázračná“, protože se spontánně vynořuje z nelineárního kontextu a není „způsobena“ lineárním obsahem.

Smysl, význam a hodnota se objevují zkušenostně při svém vzniku, a ne jak by se zdálo, že se vyskytují v důsledku předpokládané logické „příčiny a následku“. Zákony kontextu jsou dominantní a vlivné a zvyšuje se pravděpodobnost, že jsou odlišné od obsahu obyčejného myšlení.

S rozvojem vědomí se pravdy duchovních skutečností stávají spontánně zřejmé, i když nemusí být logicky srozumitelné pro myšlení myslí. Pozorování událostí vede k většímu pochopení kontextu, než je běžné. Tento přechod se stává docela značný na úrovni vědomí 540 a výše, na které je všechno prožívání transformováno. Na úrovních vědomí od 570 do 590 se rozvine nepřetržitá a stále rostoucí krása a dokonalost a zdánlivé zázraky se mohou stát téměř konstantní.

## **Vývoj víry**

Individuální psychologická schopnost pro rozvoj víry začíná v dětství a závisí na spolehlivém rodičovství, kdy je emocionální podpora poskytována v souladu s dětskou úrovní tolerance.

S odpovídajícím trénováním se tolerance ke zpoždění zvyšuje, jak je víra spojená s očekáváním. Tato fáze ovlivňuje pozdější sklony k optimismu proti pesimismu, stejně jako důvěru v autority. Rodičovské vedení odměňuje pozitivní chování a potlačování negativního chování a může být dokonce doprovázené trestem za nedodržení pokynů. Ego pak integruje rodičovský vzor jako „dobré já“ proti „špatnému já“, stejně jako koncept autority „dobré versus špatné“. Z této dichotomie vzniká pocit viny a sebenávist versus pochvala. Bolest z viny je zmírněna objevem obviňování, omlouvání a ospravedlnění. Sklon k důvěře je začleněn v pozdějším vývoji jako duchovní očekávání a víra v Boha a duchovní pravdy.

Každý již má určitou úroveň vědomí v okamžiku narození, která je nezávislá na pozemských faktorech nebo okolnostech. To je v souladu s klasickým principem karmy, což sice není termín používaný v západní civilizaci, ale západní náboženství má pro ni výraz osud. (Úroveň pravdivosti principu karmy kalibruje na 1000).

Úroveň vědomí dítěte při narození zhruba indikuje stupeň duchovního vývoje, kterého člověk dosáhl, a také naznačuje množství práce, které musí být vykonáno. Uznání tohoto základního principu je široce rozšířeno ve všech hlavních náboženstvích světa, stejně jako dohoda, že charakteristika posmrtného života ducha je důsledkem duchovních voleb provedených během pozemského života.

Aby se člověku usnadnilo přijímání osudu, existují velká učení, která kladou důraz na dostupnost spásy nebo osvícení, doprovázené výhodami milosti, které vyplývají z víry. Tedy výuka „věřte v mém jménu“ vyzařuje z učení Krišny, Buddhy, Ježíše Krista, Mohameda a velkých starověkých árijských mudrců. Že „Boží království je ve vás“ je ověřitelné kalibrací vědomí, stejně jako subjektivní lidská zkušenost posunu identity od já (ega) k Já (Hawkins, 2007).

Že víra může být naivně a mylně ustanovena nedostatečnými nebo neintegrovanými učiteli nebo chybnou cestou, bylo podrobně popsáno v *Pravdě vs. lži*. Špatná víra je základem pro velké katastrofy, a to jak osobní, tak kolektivní, přičemž nevinost naivních přívrženců je využívána vůdci a učenými, které kalibrují na pouhých 90 nebo ještě níže. Proto víra v prokazatelnou pravdu je královská cesta ke spásě a osvícení. Naproti tomu víra v to, co je chybné, je past pro neopatrné. Proto Ježíš Kristus, Buddha a všichni ostatní velcí učitelé učili, že základní chyba člověka je nevědomost, a jeho dlouhodobý osud závisí na překonání této neznalosti.

Proto jsou identifikace a ověření skutečnosti velmi důležité pro lidský osud, jak kolektivní tak i individuální. Jak můžeme vidět z historických analýz, úroveň vědomí lidstva se postupně v průběhu staletí zvyšovala.

### **Teismus a deismus ve Spojených státech**

Ačkoli je sekularismus propagovaný dobře financovanými právními politickými aktivistickými skupinami, většina Američanů (devadesát dva procent) věří v Boha a devadesát procent má náboženskou víru nebo víru na bázi příslušnosti (*Baylor Survey of Religion*, 2006). Pouze pět procent občanů jsou ateisté (což je stejné jako na celém světě). Průzkum zjistil, že Bůh může být koncipovaný jako autoritativní (třicet jedna procent), benevolentní (dvacet tři procent), kritický a odsuzující (šestnáct procent), nebo vzdálený (dvacet čtyři procenta). Z nepřidružených lidí šedesát procent věří v Boha. To znamená, že velká většina Američanů věří ve vyšší moc.

Je běžné, že stupně víry, orientace a představy o Bohu jsou v průběhu života proměnlivé, což má za následek období s velkou vírou stejně jako období zanedbávání. Později nastává znovuoživení, a to zejména v reakci na stres a pohromy. Tak víra může být aktivní nebo pouze spící.

### **Nutnost rozumu**

Je zřejmé, že nevinná důvěra a víra bez protiváhy rozumu, logiky a vzdělávání může vést k závažným chybám. Důvěryhodnost zdrojů informací ukazuje, že je důležitá schopnost rozeznat ověřitelnou pravdu od klamu. Racionalita vyžaduje přesné informace a schopnost zpracovávat data zkušenostmi, a jejím konečným produktem jsou zralost, progresivní moudrost a autenticita. Zpracováním, pochopením a porozuměním se lineární stane integrované a syntetizované v rámci kontextu celkového nelineárního pole.

Bez pomoci a kontextualizace rozumu může náboženská víra vést k iracionálnímu extremismu a destruktivním náboženským excesům jako je fanatismus. Genocida a

barbarský chaos se vyskytovaly v celé historii a nyní se projevují jako islámský terorismus a fašismus.

Jak je vidět na celém světě, islám je v současné době ve válce v mnoha zemích, bez protiváhy rozumu nebo racionality. V současnosti je islám mezinárodně kritizován, že je imunní vůči rozumu a že je dokonce neschopný pochopit jeho hodnotu (Warraq, 2002). Potíž je v tom, že islám odsuzuje rozum jako hrozbu pro víru (dle Koránu).

### **Vliv náboženství ve společnosti Spojených států**

Celkový kulturní dopad různých náboženství či systémů víry v současné době kalibruje takto:

Ateismus 165

Academia 190

Libertarianismus 185

Hedonismus 180

Morální relativismus 180-185

Sofistika (politická) 185

Islám 190

Sekularismus 190

Hollywood 190

Evoluční psychologie 210

Křesťanství 450

Judaismus 450

Katolicismus 450

Protestantismus 450

Tradicionalismus 450

Buddhismus 455

Rytířství 455

12-bodový program 525

Jak je uvedeno výše, zdroj sociálně-politicko-filosofického konfliktu a debat existuje mezi segmenty společnosti, které kalibrují pod 200 a těmi, které kalibrují v úrovních 400+. To ukazuje stará americká indiánská legenda, že uvnitř každého člověka existují dva vlci. Jedním z nich je zlo a vztek, žárlivost, chamtivost, arogance, falešná pýcha a naduté ego. Tím druhým je dobro a radost,

pokoj, láska, naděje, vyrovnanost, pokora, laskavost, štědrost a pravda. Proto buďte opatrní, kterého vlka krmíte (Wheat, 2007). Jeden vlk vede k otroctví, druhý k volnosti a svobodě (Williams, 2007, cituje Alan Keyes).

### **Víra jako základní kámen Ameriky**

Deistická / theistická víra byla hlavním základem americké společnosti od jejího založení a je i nadále základem pro další pokračování svobody, příležitostí a síly, jak je zaručeno samotnou Ústavou Spojených států. Detaily byly dobře vysvětleny v *God and Religion in America* (Gingrich, 2006) a *The Preacher and the Presidents* (Gibbs a Duffy, 2007). Z výše uvedeného je jasné, že víra samotná má takovou sílu, že udržuje morální integritu tváří v tvář celosvětovým hrozbám ze zničení. Prezidenti se opírají o rozum s rozsáhlým etickým vyšetřováním a pastoračním diskursem.

Reverend Billy Graham sloužil jedenácti americkým prezidentům a zemi padesát let. Víra je nejen inspirující, ale nadmíru praktická ve své schopnosti zasadit do kontextu logiku a rozum.

Hrozné rozhodnutí pro válku bylo důsledkem celkového historického kontextu kvůli ohrožení přežití. Postupně přišly velké výzvy totalitních agresí (např. imperialistické Japonsko a nacistické režimy), pak komunistická militantnost, a v současné době islámská totalita a útok na samotné Spojené státy.

Další stres pro prezidenta je neustálé nebezpečí atentátu, kterým byli mnozí bývalí prezidenti buď zranění, nebo usmrcení. Další velký stres je konstantní proud nenávisti, jenž je zaměřený na každého prezidenta, a jenž vykazuje všechny formy ponižování a hrozeb. Bez víry by vykonávání této funkce bylo nemožné.

Následující část: [Kapitola 10. Zkušenosti versus konceptuální stav](#)